

פרק א סבלו של איוב

ספר מורה נבוכים חלק ג פרק כב
 והנפלא שבזה הענין הוא **שלא תאר איוב בחכמה ולא אמר, 'איש חכם' או, 'מבין',**
 או, 'משכיל', אבל תארו במעלות מדות ויושר פעולות שאילו היה 'חכם' לא היה
 מסופק עליו ענינו כמו שיתבאר אחר זה:
 ועוד שנזכרו מקריו על ערך דעות בני אדם כי מבני אדם מי שלא יבהל ולא יסוב
 לבבו לאבדת הממון, ויהיה נקל בעיניו, אבל ירעידהו דבר מות הבנים וימיתהו
 מדאגה; ומבני אדם גם כן מי שיסבול ולא ילאה אפילו לאבדת הבנים, ואולם סבול
 המכאובים אין יכולת למרגיש עליו. וכל בני אדם רצוני לומר, ההמון אמנם יגדילו
 האלוה בלשונותם ויתארוהו ית' ביושר ובגמילות החסד בעת הצלחתם ושלותם או
 בעת צער שיוכלו לסבלו, אבל כשיבואו אלו הצרות הנזכרות ב'איוב' מהם מי
 שיכפור ויאמין מעוט הסדר במציאות כולו, באבוד ממונו; ומהם מי שישאר על אמונת
 היושר והסדר אפילו עם צער אבדת הממון, אבל כשינגע באבדת הבנים לא יסבול;
 ומהם מי שיסבול ולא תתבלבל עליו אמונתו אפילו עם אבדת הבנים, אבל עם
 מכאובי הגוף אין אחד מהם שיסבול, אלא יתלונן ויצעק חמס אם בלבבו או בלשונו:

ספר שמואל א פרק ג

(יא) ויאמר יְדוּד אֵל שְׁמוּאֵל הִנֵּה אֲנֹכִי עֹשֶׂה דְבַר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר כָּל שְׁמֵעוֹ תִצְלִינָה שְׁתִּי
 אֲזַנְיוֹ:
 (יב) בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֵל עָלַי אֵת כָּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵל בֵּיתוֹ הַחֵל וְכֹלָה:
 (יג) וְהַגִּדְתִּי לוֹ כִּי שָׁפֹט אֲנִי אֵת בֵּיתוֹ עַד עוֹלָם בְּעוֹן אֲשֶׁר יָדַע כִּי מְקַלְלִים לָהֶם בְּנֵי
 וְלֹא כָהָה בָּם:
 (יד) וְלָכוּ נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עָלִי אִם יִתְכַפֵּר עוֹן בֵּית עָלִי בְּזִבְחַ וּבְמִנְחָה עַד עוֹלָם:

ספר יחזקאל פרק יד

(יב) וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:
 (יג) בְּוֹ אָדָם אֶרְץ כִּי תַחֲטָא לִי לְמַעַל מֵעַל וְנִטִּיתִי יָדַי עָלֶיךָ וְשִׁבַרְתִּי לָהּ מִטָּה לָחֶם
 וְהִשְׁלַחְתִּי בָּהּ רָעַב וְהִכְרַתִּי מִמֶּנָּה אָדָם וּבְהֵמָה:
 (יד) וְהָיוּ שְׁלֹשֶׁת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה בְּתוֹכָהּ נָח דָּנְאֵל וְדָנְיָאֵל וְאִיּוֹב הֵמָּה בְּצַדִּיקָתָם
 יִנָּצְלוּ נַפְשָׁם נְאֻם אֲדֹנָי יְהוָה:
 (טו) לֹו חֲזָה רָעָה אֶעֱבִיר בְּאֶרֶץ וְשִׁפְלֹתָהּ וְהִיְתָה שְׁמָמָה מִבְּלֵי עוֹבֵר מִפְּנֵי חֲזָה:
 (טז) שְׁלֹשֶׁת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה בְּתוֹכָהּ חֵי אֲנִי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוָה אִם בְּנֵים וְאִם בְּנוֹת יִצְּלוּ
 הֵמָּה לְבָדָם יִנָּצְלוּ וְהָאֶרֶץ תִּהְיֶה שְׁמָמָה:
 (יז) או חָרַב אָבִיא עַל הָאֶרֶץ הַהִיא וְאִמְרַתִּי חָרַב תַּעֲבֹר בְּאֶרֶץ וְהִכְרַתִּי מִמֶּנָּה אָדָם
 וּבְהֵמָה:

- (יח) וּשְׁלֹשֶׁת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה בְּתוֹכָהּ חַי אֲנִי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה לֹא יֵצִילוּ בָּנִים וּבָנוֹת כִּי הֵם לְבָדָם יִנָּצְלוּ:
- (יט) אוֹ דְבַר אֲשֶׁלַח אֶל הָאֲרֶז הִיא וְשִׁפְכָתִי חֲמַתִּי עָלֶיהָ בָּדָם לְהַכְרִית מִמֶּנָּה אָדָם וּבְהֶמָּה:
- (כ) וְנָח דָּנָאֵל \{דְּנִיָּאֵל\} וְאִיּוֹב בְּתוֹכָהּ חַי אֲנִי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה אִם בֶּן אִם בֵּת יֵצִילוּ הֶמָּה בְּצִדְקָתָם יֵצִילוּ נַפְשָׁם:
- (כא) כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אֵף כִּי אֲרַבְּעַת שְׁפָטֵי הָרָעִים חָרַב וְרָעַב וְחִיָּה רָעָה וְדָבָר שֶׁלַחְתִּי אֶל יְרוּשָׁלַם לְהַכְרִית מִמֶּנָּה אָדָם וּבְהֶמָּה:
- (כב) וְהִנֵּה נֹתְרָה בָּהּ פְּלִטָה הַמוֹצֵאִים בָּנִים וּבָנוֹת הֵנָּם יוֹצֵאִים אֶלֵיכֶם וְרֵאִיתֶם אֶת דְּרָכָם וְאֶת עֲלִילוֹתָם וְנַחֲמַתֶּם עַל הָרָעָה אֲשֶׁר הִבֵּאתִי עַל יְרוּשָׁלַם אֶת כָּל אֲשֶׁר הִבֵּאתִי עָלֶיהָ:

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף נ/ב

תנו רבנן מעשה במרים בת בילגה שהמירה דתה והלכה ונשאת לסרדיוט אחד ממלכי יוונים כשנכנסו יוונים להיכל היתה מבעטת בסנדלה על גבי המזבח ואמרה לוקוס לוקוס עד מתי אתה מכלה ממונן של ישראל ואי אתה עומד עליהם בשעת הדחק וכששמעו חכמים בדבר קבעו את טבעתה וסתמו את חלונה ויש אומרים משמרתו שוהה לבא ונכנס ישבב אחיו עמו ושימש תחתיו אף על פי ששכיני הרשעים לא נשתכרו שכיני בילגה נשתכרו שבילגה לעולם חולקת בדרום וישבב אחיו בצפון בשלמא למאן דאמר משמרתו שוהה לבא היינו דקנסינן לכולה משמר אלא למאן דאמר מרים בת בילגה שהמירה דתה משום ברתיא קנסינן ליה לדידיה אמר אביי אין כדאמרי אינשי שותא דינוקא בשוקא או דאבוה או דאימיה